

se ne sramujem; naj le vsak poizkusi žvečiti trobentico in videl bo, da je sladka in se za silo da tudi jesti, ker je zdravilna rastlina.

Tupatam se je zabelil tudi zvonček tako prijazno v jasni dan, da sem stopil k njemu ter ga utrgal. Pri vsakem, ki sem ga utrgal, je prišel iz otročjih let spomin ter vzbudil neutešno hrepenenje po mladostnih dneh. Spomnil sem se onih detinskih dni, ko sem iskal belih zvončkov, nosil jih za klobukom, krasil z njimi domačo izbico in drugo.

Pač, da ne pozabim navesti še ene cvetice, namreč vijolice. Teh sem našel tudi tu. Tako ponižno skrite so dehtele pod kakim grmom, da jih je človek lahko prezrl. Natrgal sem šopek ter odšel z njimi domov.

Niso kdove kako lepe te pomladne cvetice, a prve so in zato vzbujajo v nas toliko več veselja, ko jih po dolgi zimi zagledamo kot znanilke pomladi — zlate dobe, ko je že vsa narava ogrnjena z zelenim prtom.

Slavko Planinski.

O SLADKI ČAS . . .

O sladki čas pomladi zlate,
ko srce v prsih se topi;
darove siplje nam bogate
oznanjevalka lepših dni.

Kraljica toli zaželjena
prispela obiskat je svet;
ljubezni polna roka njena
po zemlji trosi radost spet.

O, da enkrat zakraljevala
bi vesna tudi v srcih nam,
da s cvetjem večnim bi obdala
srca nam najsvetejši hram.

Fr. Ločniškar.

MLADA UJETNIKA.

Spisal A. P. Ilovski.

Na Matijčevem vrtu se je igrala trojica dečkov. Pomladansko solnce jih je izvabilo iz gorke izbe na dvorišče. Tu so skakali, rezljali piščalke in se veselili, da je bilo kaj. Bili so čimdalje glasnejši in živahnejši,